

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobkyně: **N. T. H., nar. X**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika

zastoupené **Mgr. Ondřejem Fialou**, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. února 2023, č. j.: CPR-2627-6/ČJ-2023-930310-V249

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie

hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 9. 12. 2022, č.j. KRPA-230558/ČJ-2022-000022-SV o správním vyhoštění žalobkyně podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání dvou let tak, že se část výroku ve znění: „Podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb., nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné.“ vypouští. Ve zbylé části pak bylo napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobkyně ve své žalobě předně správním orgánům vytkla, že nezjistily skutečný stav věci, jak vyžaduje ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že zjišťovaly pouze skutečnosti svědčící v neprospěch žalobkyně a zanedbaly přitom povinnost zjistit i okolnosti ve prospěch žalobkyně.
3. Dále žalobkyně (v podstatě duplicitně pod písm. B. a C. žaloby) namítala, že uložení správního vyhoštění je zcela nepřiměřené a neodpovídající okolnostem jejího případu, a to vzhledem k relativně krátké době neoprávněného pobytu na území České republiky a k jejím osobním poměrům. Správní vyhoštění považuje žalobkyně za nepřiměřené i z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně. Poukázala přitom na to, že žije v České republice již téměř 15 let s tím, že většinu této doby pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Za tuto dobu si žalobkyně vytvořila na území České republiky mnoho společenských a kulturních vazeb. K České republice ji pojí pevné pouto, neboť zde má mnoho přátel a je přivyká k zdejšímu životu. Kromě českých a vietnamských přátel má žalobkyně vztahy s místní čínskou komunitou, neboť ovládá také čínský jazyk. Ve Vietnamu naproti tomu již nikoho nemá. Upozornila též na probíhající řízení u Nejvyššího správního soudu o její kasační stížnosti ve věci zastavení řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně za účelem podnikání.
4. Za zjevně nepřiměřenou a nepřesvědčivě odůvodněnou měla žalobkyně též stanovenou délku doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Poukázala na to, že v obdobných případech správní orgán prvního stupně přistupuje k uložení mírnějších opatření např. v podobě uložení povinnosti opustit území České republiky podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobkyně rovněž namítla obecně nesprávnost a nedostatečné odůvodnění závazného stanoviska ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobkyně do země původu.
6. Žalobkyně také namítala, že lhůta k vycestování stanovená v délce 40 dní je nepřiměřeně krátká a neodpovídá okolnostem jejího případu, zejména pak délce dosavadního legálního pobytu na území České republiky. Poukázala zde na to, že tuto lhůtu je možné stanovit až v délce 60 dnů.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně odkázal v podrobnostech na obsah napadeného rozhodnutí s tím, že uplatněné žalobní body má za nedůvodné a zcela vypořádané

v napadeném rozhodnutí, když žaloba svým obsahem nijak nepřesahuje námitky uplatněné žalobkyní již v odvolacím řízení správním.

8. K námitce žalobkyně, že v obdobných případech bývá přijato mírnější opatření, pak žalovaný konkrétně uvedl, že důvodem pro uložení správního vyhoštění nebyl v případě žalobkyně jen jeden její aktuálně zjištěný neoprávněný pobyt, nýbrž opakované porušování právních předpisů žalobkyní a opakované nerespektování vydaných správních rozhodnutí, čímž naplnila znaky skutkové podstaty § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když opakovaně úmyslně setrvala na území České republiky po skončení stanovené době k vycestování až již po ukončení pobytu, či po vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území Evropské unie.
9. Ohledně namítané nesprávnosti a nedostatečného odůvodnění závazného stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobkyně do země původu, uvedl žalovaný, že jde o námitku účelovou a nepodloženou, protože žalobkyně do protokolu o podání vysvětlení výslovně uvedla, že jí ve vycestování nic nebrání, žádné nebezpečí jí ve Vietnamu nehrozí a nikdy tam neměl žádné problémy se soudy či policií. Proti svému návratu do Vietnamu uvedla toliko to, že se tam nemá kam vrátit, protože tam má pouze bratry, s nimiž se nestýká, a že jí nevyhovuje tamní tropické počasí. Žalobkyně také neupřesnila, v čem spatřuje nedostatky odůvodnění závazného stanoviska. Podle žalovaného byla tato námitka uplatněna paušálně, aniž by se žalobkyně vůbec s obsahem závazného stanoviska seznámila, když nevyužila možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydání. Proto žalovaný nepovažoval za nezbytné vyžádání nového závazného stanoviska.
10. Napadené rozhodnutí je tedy podle žalovaného plně v souladu se zákonem i aktuální soudní judikaturou. Žalovaný neshledal ve svém postupu a ve svých závěrech pochybení, a proto navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Žalobkyně se dne 13. 7. 2022 dostavila dobrovolně na pracoviště správního orgánu prvního stupně, kde byla kontrolována s tím, že k prokázání totožnosti předložila cestovní doklad č. X vydaný Vietnamskou socialistickou republikou. Předmětný cestovní doklad ovšem nebyl opatřen žádným platným vízem, které by žalobkyni opravňovalo k pobytu na území České republiky.
13. Z rozhodnutí žalovaného ze dne 8. dubna 2022, č.j. CPR – 25100 – 4/ČJ-2021-930310-V249, se podává, že žalobkyni byla dne 23. 7. 2021 uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
14. Dne 13. července 2022 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně. Žalobkyně následně do protokolu o výsledku účastníka řízení za přítomnosti svého zástupce a tlumočníka jazyka vietnamského uvedla, že přicestovala do České republiky v roce 2008 a od té doby zde pobývá nepřetržitě. Ve Vietnamu byla naposledy v roce 2013. Přicestovala za účelem podnikání. Na základě uložené povinnosti opustit území Evropské unie nevycestovala za zdravotních důvodů, kdy se jí točí hlava, což dala do souvislosti s nehodou ve Vietnamu. Je si vědoma svého neoprávněného pobytu na území České republiky a porušování zákona. Proto se i dostavila se svým zástupcem za účelem vyřešení svého pobytu. Ke svým osobním poměrům uvedla, že je rozvedená a bezdětná. S nikým není v současné době ve vztahu. Nemá v České republice ani v Evropské

unii žádné příbuzné. K možnému nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně uvedla, že ukončení pobytu by byl zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť ve Vietnamu nikoho nemá, když rodiče zemřeli, a neměla by tak kde bydlet. Výslovně uvedla, že nemá v České republice žádné kulturní nebo společenské vazby, žádné závazky ani pohledávky. Ve Vietnamu má tři bratry, s kterými není v kontaktu z důvodu soukromého problému. Před odjezdem z Vietnamu bydlela v pronajatém bytě společně s kamarádkami. Finanční prostředky se obstarává tlumočením do čínštiny. Zdržuje se hlavně v X a občas na X, kdy přesnou adresu nezná, ale má zde označený zvonek a schránku. Není zde přihlášena k pobytu a nemá uzavřenou nájemní smlouvu. Co se týče zdravotního stavu, uvedla žalobkyně, že je celkem zdravá a pravidelně neužívá žádné léky. Jen při obtížích bere léky na bolest. K výslovnému dotazu správního orgánu prvního stupně uvedla, že jí není známa žádná překážka ani důvod, proč by nemohla vycestovat. Nic jí ve vycestování nebrání a žádné nebezpečí jí ve Vietnamu nehrozí, když zde nikdy neměla žádné problémy ani se soudy ani s policií. V České republice by však chtěla zůstat s tím, že je tu už delší dobu a nevyhovuje jí tropické počasí ve Vietnamu.

15. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 18. 7. 2022, ev. č. ZS54355, se podává, že vycestování žalobkyně do Vietnamské socialistické republiky je možné.
16. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, proti kterému se žalobkyně odvolala k žalovanému, který k odvolání žalobkyně rozhodl tak, jak je uvedeno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
18. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí,
19. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
20. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jež je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci

řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

21. Podle ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *je policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
22. Podle ust. § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
23. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
24. Podle čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
25. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobkyně ke dni kontroly provedené dne 13. 7. 2022 a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobývala na území České republiky neoprávněně poté, co nerespektovala rozhodnutí o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie. To se podává zejména z lustrace v cizineckém informačním systému, z rozhodnutí žalovaného ze dne 8. dubna 2022, č.j. CPR – 25100 – 4/ČJ-2021-930310-V249a, z kopie cestovního dokladu žalobkyně a z výpovědi samotné žalobkyně před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení, kdy žalobkyně sama uvedla, že si je vědoma svého neoprávněného pobytu i porušování zákona s tím, že v době platnosti výjezdního příkazu nevycestovala proto, že se jí točí hlava. Tyto skutečnosti nakonec žalobkyně v rámci správního řízení ani v žalobě nikterak konkrétně nerozporovala, kdy pouze obecně namítla, že nebyl zjištěn skutečný stav věci, aniž by alespoň uvedla svoji alternativní verzi skutkového stavu ke stavu zjištěnému správními orgány. Soud má tak za to, že správní orgány žalobkyni prokázaly opakované porušení právních předpisů i maření výkonu správních rozhodnutí, když nesplnila uloženou povinnost opustit území členských států Evropské unie v době platnosti výjezdního příkazu a nadále vědomě pobývala na území České republiky, přestože k tomu nebyla oprávněna. Tím žalobkyně naplnila znaky skutkové podstaty podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců.
26. Co se tedy týče námitek nezjištění stavu věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, tato byla žalobkyní uplatněna toliko obecně, když neuvedla žádnou konkrétní skutečnost či okolnost, jimiž se správní orgány případně opomenuly zabývat. Soud sám pak neshledal na základě obsahu správního spisu žádné skutečnosti či okolnosti, které by zůstaly neobjasněny. Tvzení žalobkyně, že správní orgány zanedbaly povinnost zjistit i okolnosti v její prospěch, zůstává rovněž pouze v obecné rovině, když sama žádnou takovou konkrétní okolnost, jež měla být v její prospěch zjištěna, netvrdí. Soudu pak z obsahu správního spisu a zejména pak z obsahu protokolu o výsledku žalobkyně v procesním postavení účastníka správního řízení nevyplývá žádná skutečnost ve prospěch žalobkyně, jejíž zjištění by správní orgány zanedbaly.

27. K žalobkyní namítané nepřiměřenosti uložení správního vyhoštění, lze konstatovat, že správní soudy při posuzování otázky přiměřenosti vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.
28. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona musí správní orgány podle § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout správnímu orgánu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
29. Pokud jde o žalobkyní namítanou nepřiměřenost vzhledem k okolnostem případu, soud její názor v tomto směru nesdílí. Žalobkyni lze sice přisvědčit, že v minulosti na území České republiky pobývala oprávněně po delší dobu a že se dobrovolně dostavila za účelem řešení své pobytové situace, avšak proti tomu nyní stojí zejména skutečnost, že správní orgány již jednou v předchozím řízení přistoupily k uložení mírnějšího opatření v podobě povinnosti opustit území členských států Evropské unie, které však žalobkyně nerespektovala. Žalobkyně pak nerespektovala ani jí vydaný výjezdní příkaz s platností od 9. 6. 2021 do 22. 7. 2021. V takové situaci pak vskutku nelze rozumně po správních orgánech požadovat, aby žalobkyni i nadále ukládaly mírnější opatření v podobě povinnosti opustit území členských států Evropské unie, když toto se již jednou ukázalo jako neúčinné, neboť je žalobkyně nerespektovala. To navíc zdůvodnila velmi vágně a hlavně nevěrohodně, když uvedla, že neodcestovala ze zdravotních důvodů, ačkoli na jiných místech svého výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení uváděla, že je celkem zdravá, pravidelně neužívá žádné léky (pouze při obtížích léky na bolest), netrpí žádnou nemocí a pravidelně nenavštěvuje žádného lékaře. K uvedenému důvodu nevycestování pak ani nedoložila žádnou lékařskou zprávu či obdobný doklad. Za této situace se soud ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v případě žalobkyně již nelze odůvodnit mírnější postup odkazem na krátkou dobu neoprávněného pobytu, předchozí delší dobu trvající oprávněný pobyt a dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu k řešení pobytové situace. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v době rozhodování žalovaného probíhalo u Nejvyššího správního soudu pod sp.zn. 8 Azs 168/2021 řízení o kasační stížnosti žalobkyně ve věci zastavení řízení o její žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Jednak

kasační stížnosti v tomto řízení nebyl přiznán odkladný účinek, a jednak byla kasační stížnost žalobkyně nakonec zamítnuta, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2023, č.j. 8 Azs 168/2021-54.

30. Co se týče namítaného nepřiměřeného zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně, jeví se soudu tato námitka jako účelová, když je v rozporu s tím, co žalobkyně uvedla v rámci svého výslechu před nalézacím správním orgánem, kdy uvedla mimo jiné, že je rozvedená a bezdětná, není s nikým ve vztahu a v České republice ani v jiném členském státě Evropské unie nemá žádné příbuzné, na území České republiky nemá žádné kulturní ani společenské vazby ani žádný majetek. Tyto okolnosti nesvědčí o nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány se tak správně a dostatečně vypořádaly s otázkou možného nepřiměřeného zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobkyně, a to zejména na str. 5 a 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, resp. na str. 4 -6 napadeného rozhodnutí, na kteréžto části odůvodnění rozhodnutí správních orgánů zdejší soud v podrobnostech odkazuje. Otázce přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění se správní orgány věnovaly podle názoru soudu dostatečně podrobně a v intencích judikatury ESLP, když dospěly k přiléhavému závěru o tom, že správní vyhoštění je v případě žalobkyně zásahem do jejího soukromého a rodinného života, avšak nikoli nepřiměřeným.
31. Délka stanovené doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, nelze mít za nepřiměřenou ani za nedostatečně odůvodněnou, jak žalobkyně namítala. Co se týče otázky přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č.j. 5 A 139/2002-46).*“ Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27). Městský soud v Praze přitom neshledal, že by napadené rozhodnutí ohledně výměry doby, pro kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, vybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, že by nebylo v souladu s pravidly logického usuzování, ani že by premisy takového úsudku nebyly zjištěny řádným procesním postupem. Jak správní orgán prvního stupně zejména na str. 7 svého rozhodnutí, tak žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí stanovenou dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, řádně odůvodnily, pročez ani námitku nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru zdejší soud neshledal důvodnou, když sama žalobkyně navíc ani v žalobě nijak nespecifikovala, v čem konkrétně nedostatky v odůvodnění stanovené doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, spatřuje.

32. K námitce nesprávnosti a nedostatečného odůvodnění závazného stanoviska ministerstva vnitra k možnosti vycestování žalobkyně do země původu soud uvádí, že tato byla v žalobě formulována zcela obecně bez uvedení jakékoli konkrétní skutečnosti, v níž žalobkyně nesprávnost závazného stanoviska spatřuje. Stejně žalobkyně nijak nespecifikovala, v čem konkrétně spatřuje nedostatky odůvodnění závazného stanoviska. Soud sám pak žádné nesprávnosti závazného stanoviska neshledal. Stejně tak neshledal nedostatečným ani jeho odůvodnění. Soud má za to, že za této situace vzhledem k naprosté obecnosti této námitky, jež byla takto obecně uplatněna i v rámci odvolacího řízení správního, nebyl žalovaný povinen vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Při takto obecně formulované námitce totiž nelze v tomto případě uzavřít, že odvolání skutečně směřuje proti obsahu závazného stanoviska. Opačný závěr by zřejmě platil jen, pokud by předmětné závazné stanovisko neobsahovalo vůbec žádné odůvodnění nebo obsahovalo zjevné nesprávnosti kupř. v podobě záměny cizince či země původu, což ovšem není tento případ.
33. Pokud jde o stanovenou dobu k vycestování, ani v tomto směru nelze žalobkyni dát za pravdu, neboť správní orgán prvního stupně dostatečně odůvodnil i dobu k vycestování, a to na str. 7 svého rozhodnutí, a žalovaný nikterak nepochybil, pokud toto odůvodnění aproboval a na str. 7 napadeného rozhodnutí ještě doplnil. Věcně pak má zdejší soud za to, že doba k vycestování nebyla v případě žalobkyně stanovena nijak excesivně, když se nachází téměř v polovině zákonného rozmezí 7 – 60 dnů. Stanovenou dobu k vycestování pak nelze shledat nepřiměřeně krátkou jen proto, že nebyla stanovena v maximální možné délce. Rovněž nemůže obstát ani argumentace délkou dosavadního legálního pobytu, neboť z ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nevyplývá jakákoli vázanost délky stanovené doby k vycestování na dobu předchozího legálního pobytu cizince.
34. Soud má tedy za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Nálezací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle ust. § 119a odst. 2 ve spoj. s ust. § 174a zákona o **pobytu cizinců**. Žalobce přitom neuvedl nic konkrétního k tomu, jakým způsobem by mělo být správním vyhoštěním zasazeno nepřiměřeně do jeho soukromého a rodinného života. Sám navíc uvedl do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení, že má nejbližší rodinu na Ukrajině a že na území České republiky se nenachází žádná jemu blízká osoba ani nemá v České republice žádné vazby. Proto se soud musí ztotožnit se závěrem správních orgánů, že správní vyhoštění žalobce nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
35. V případě žalobkyně tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9. zákona o pobytu cizinců a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady

spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 19. dubna 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce